

Tři lidé dokážou udržet tajemství...
Pokud jsou dva z nich mrtví.

TÍŽIVÉ TICHO

ROBERT
BRYNDZA

Robert Bryndza

TÍŽIVÉ TICHO

Tři lidé dokážou udržet tajemství...
Pokud jsou dva z nich mrtví.

TÍŽIVÉ TICHO

ROBERT
BRYNDZA

Věnováno Sally

„Tajemství lze udržet nanejvýš mezi třemi osobami,
ovšem za předpokladu,
že alespoň dvě z nich jsou už na pravdě boží.“

– BENJAMIN FRANKLIN –

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FEAR THE SILENCE

Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2023

Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.

Translation © Kateřina Elisová, 2023

Cover © Henry Steadman, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu *Fear the Silence*, vydaného nakladatelstvím

Raven Street Publishing v roce 2023, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Henry Steadman

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8681. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7047-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-7046-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3687-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

1

Jak se stalo, že nejhorší den mého života začal jako jeden z nejlepších? V tu ospalou neděli se nedělo nic převratně vzrušujícího. Byl to prostě jeden z těch slastných, líných dní – dlouho v posteli, dobrý sex, káva, pořádná snídane se spoustou smažené slaniny, vajíček, žampionů a fazolí. A noviny u krbu. Naprostá pohoda a štěstí s mým manželem Willem. Jakmile odbila pátá a já se musela připravit do práce, bylo těžké se od toho všeho odtrhnout.

Když jsem vyšla z domu na stezku na nábreží Temže, byla zima. Nad domy z červených cihel na druhé straně řeky zářilo zapadající slunce a voda v soumraku nabírala inkoustový nádech.

Otočila jsem se zpátky směrem k našemu domu, kde stál Will v arkýřovém okně v horním patře a jeho rozcuchané kaštanové vlasy zářily ve světle z ložnice. Měl na sobě své nedělní tepláky a starou mikinu s logem skupiny Nirvana a v náručí držel malou bílou kočku. Luna byla tulačka, kterou krmil, a zrovna jsme se bavili o tom, že nainstalujeme kočičí dvířka, ale jako všechny naše diskuse jsem ji musela přerušit, protože jsem šla do práce.

Poslal mi pusu a zamával Luninou tlapkou. Vypadal tak spokojeně. Bláznivě spokojeně. Tak si budu navždy pamatovat ten poslední pohled na něj. Zamávala jsem mu a pak jsem se rychlým krokem

vydala k metru. Slyšela jsem savý zvuk proudu, který se kolem mě valil. Vítr se hnal přes vodu přímo proti mně. Shrbila jsem se, ale ve flísové bundě jsem se stejně třásla zimou. Příští týden se změní čas, což znamenalo, že brzy budu jezdit do práce a z práce za tmy. Správná chvíle vyhrabat zimní kabát.

Žili jsme v řadovém domě v klidné uličce na břehu řeky ve čtvrti Bermondsey, což je místo, kde se bydlí strašně draze. Will pochází z bohaté rodiny a dům jsme dostali jako svatební dar. Moje matka nám dala sadu steakových nožů, což vám může posloužit jako určitá představa o našem rozdílném zázemí. Samozřejmě jsem za tak velkorysý dar cítila vděčnost. S Willem jsme manželé téměř čtyřicet let, ale jeho matka Marelle mi svoji štedrost ráda neustále připomíná.

Na stanici metra Bermondsey to bylo jen kousek a jízda čtyři stanice do Westminsteru v prázdném vagonu probíhala v naprostém klidu. Myslela jsem na Lunu a na celou tu věc s kočíčky dvířky. Dokázala jsem si představit Marellin rozhovor s Willem.

„Williame, Maggie nikdy nechtěla děti – víš jistě, že nebude nic namítat proti kočce?“

Nebo...

„Williame, ráda dvířka pro kočku zaplatím. Bůh ví, že bych ráda zaplatila i za jesle, kdyby mi k tomu dala příležitost.“

Téma dětí vrhá na naše manželství dlouhý a temný stín. Pravdou je, že jsem děti nikdy nechtěla. Stejně jako Will. Seznámila jsem se s ním před devětadvaceti lety na medicíně, a když to mezi námi začalo být vážné, k tomuto bodu našeho společného života jsem se vyjádřila naprosto jasně. Chtěla jsem být doktorkou, co mi paměť sahá, a v průběhu let, kdy jsem stoupala po kariérním žebříčku

a stala jsem se atestovanou lékařkou, jsem svého rozhodnutí nikdy nelitovala. Ale jak jsme stárli a Will vyměnil kariéru soudního lékaře za profesi interiérového designera a projektového manažera, vnímala jsem, že se jeho postoj změnil. Pozoroval, jak jeho starší bratr Hugo vychovává děti, a jeho sestra dlouho nemohla přijít do jiného stavu. Will pochází z rodiny, která klade velký důraz na zanechání určitého odkazu. Teď je mi sedmačtyřicet a můj čas na početí přirozenou cestou, bez IVF, už v podstatě pominul, což mi přináší úlevu.

Následující víkend nás Marelle pozvala na oběd do svého domu na venkově. Nevyhnutelná kočičí konverzace by se nepochybně stočila na téma dětí. Kdybych měla námitky proti myšlence adoptovat Lunu, byl by to pro Marelle další důkaz mé nechuti k dětem. Kdybych souhlasila, myslela by si, že je to poslední hřebíček do rakve jejího přání, abychom založili rodinu? Věděla jsem, že stále chová naději, že se vzpamatuju a budu uvažovat o IVF. Mluvit s Marelle bylo jako hrát šachy na úrovni velmistrů – vždycky se zdálo, že je o několik tahů napřed. Potřebovala jsem zjistit, co si myslí Will, abych nepadla do léčky.

I když byla zima a tma, na Westminsterském mostě vládl ruch a zdálo se, že jsem jediný člověk přecházející na sever proti proudu fotografujících turistů. Poryvy studeného větru od řeky mi vháněly slzy do očí, a když jsem zvedla hlavu, Big Ben odbíjel tři čtvrtě. Rozzářené ciferník hodin a vysoká řada oken v budově parlamentu se žlutě třpytily a odrážely se ve vodě. Ačkoli jsem tuto cestu absolvovala každý den, moje „já pocházející ze severu“ pohled na tyto slavné londýnské památky stále vzrušoval.

Spěchala jsem na druhou stranu, protože jsem nechtěla přijít pozdě na šestou, kdy mi začínala směna, a vystoupala jsem po schodech

rozlehlého komplexu nemocnice Guy's and St Thomas'. Kývnutím jsem popřála dobrý večer řadám pacientů zaparkovaným před hlavním vchodem na invalidních vozících, střídavě potahujících z cigaret a kyslíkových masek, a sjela jsem jedním ze služebních výtahů do přízemí. Nemocnice nedávno zrekonstruovala oddělení úrazové péče a pohotovosti, takže vznikl světlý, moderní prostor. V hlavní části vládl ruch a hluk. Když jsem došla ke dveřím odpočívárny, ven právě spěchala moje přítelkyně a kolegyně doktorka Diane Kochanowski. Bylo jí něco málo přes padesát, tedy o pár let víc než mně, měla olivovou pleť a ocelově šedé vlasy nosila ostříhané na ježka.

„Ahoj, Mags, ještě jsem se nezastavila. Vezou nám M10. Pět minut. Mladý muž, několik bodných ran.“ Mluvila a zároveň si natahovala nový pár latexových rukavic.

Všechny úrazy a zdravotní stavy mají svůj kód. Označení *M10* znamenalo *penetrující trauma, střelné nebo bodné zranění*. Používali jsme ho depresivně často.

Vběhla jsem do místnosti pro personál, kde jsem nacistala tašku do skříňky, převlékla se a umyla. O několik minut později jsem se vynořila na oddělení. Kolem mě spěchali dva zdravotníci s lůžkem, na němž vezli do nejbližší resuscitační místnosti krvácejícího mladíka.

Tušila jsem, že mě čeká rušná noc.

2

Pacient vypadal na teenagera. Oblečení na horní polovině těla měl rozstřižené a hrudník a břicho mu zakrývala změť kompresních obvazů nasáklých krví.

Následovala jsem zdravotníky do resuscitační místnosti a s nacvičenou rychlostí jsme mladíka zvedli na vyšetřovací stůl. Můj tým pro tuto směnu sestával z Diane a dvou zdravotníků z traumatologie, Raje a Kelly. S Barrym, vedoucím záchranářem, jsem pracovala už léta. Měl pištivý irský přízvuk připomínající bývalého poslance Evropského parlamentu Iana Paisleyho, který se nehodil k jeho drsným rysům, díky nimž připomínal medvěda.

„Ten chlapec se jmenuje Kyle Lewis. Je mu patnáct let. Má sedm bodných ran v hrudníku a břicho,“ řekl.

Mladík byl napůl v bezvědomí, namáhavě dýchal a tvář křivil bolestí. Měl oholenou hlavu a hubené, propadlé tváře. Po špinavém obličejí se mu táhly šmouhy po slzách.

„Nemůžu... dýchat,“ zachroptěl.

„Kyle, jmenuju se Maggie. Jsem lékařka. Jsi v bezpečí.“ Opatrně jsem mu zvedla z hrudi chuchvalec obvazů nasáklých krví. Bodné rány byly hluboké a vypadaly jako následek zběsilého útoku. Jeho sípavý dech ukazoval na pneumotorax, což znamenalo, že se mu

vzduch dostává do plic bodnou ránou na hrudi. A z rány poblíž srdce stříkalo velké množství krve. „Šest jednotek 0 negativní, pětadvacet miligramů morfia.“ Raj a Kelly se dali do práce, zaváděli nitrožilní infuze, přísun krve a tekutin. Mladíkovy oči se rozšířily a jeho tělo se začalo prudce třást. Ozval se dlouhý tón, když monitor srdečního tepu zaznamenal zástavu srdce. Viděla jsem, že pomalu přestává krvácet.

„Nůž vnikl až do pravé srdeční komory?“ zeptala se Diane.

„Myslím, že ano.“ Naklonila jsem se blíž. Tupý tón monitoru ukazující na jeho zhoršující se životní funkce se mi zavrtával do hlavy. Nemohla jsem dlouho rozvažovat. Pokud byla komora, která pumpuje krev do orgánů, rozedřená nebo rozříznutá, zvýšení krevního tlaku – jestli se pokusím znovu nastartovat srdce – by mohlo trhlinu rozšířit a způsobit nenapravitelné škody. Nebyl čas ho přemístit a připravit na operaci. Musela jsem se rozhodnout.

„Potřebuju komplet pro clamshell torakotomii. Připravte ho, pravou stranu.“ Jsem zkušený chirurg, ale urgentní torakotomie patří mezi choulostivé a riskantní zákroky. Zahrnuje otevření části hrudníku a improvizovanou operaci srdce. Raj a Kelly začali Kylea rychle intubovat. Na anestezii nebyl čas, ale museli mít k dispozici sedativa, kdyby se probral. Diane měla sterilní soupravu připravenou během několika vteřin. Obsahovala Gigliho pilku, řezač kostí vyrobený z dlouhého tenkého vroubkovaného ocelového drátu s rukojetí ve tvaru T na obou koncích, svorky, kleště, skalpel a nůžky na kosti.

Pět centimetrů pod Kyleovou pravou bradavkou jsem provedla deseticentimetrový řez přes vrstvy kůže a svalů. Dvěma plynulými pohyby – vlevo, vpravo – jsem Gigliho pilkou oddělila žebra. Diane

byla připravená s kovovou svorkou a nasadila ji do řezu. Když se svorka rozevřela, roztáhla žebra a otevřela dutinu. Krev uvnitř se zvedla a rozlila se po chlapcově hrudníku.

Vzhledem k takovému množství krve se zdálo pravděpodobné, že nůž pronikl do srdce. Bodná rána do srdce je téměř vždy smrtelná. Mladík ležel bez hnutí, oči zavřené. Jeho hrudník a trup byly zdevastované, ale tvář patřila zároveň chlapci i muži – silná i zranitelná. Byla by hrozná škoda, kdyby zemřel tak mladý. Představila jsem si ho zcela uzdraveného a v obleku, možná na jeho svatbě nebo první den v nové práci. Jizvy by mohly být pouhým tajemstvím. Jeho tvář nedotčená útokem.

„Kyle, zůstaň s námi. Neumírej!“ povzbuzovala jsem ho.

Raj přesunul světlo přímo nad nás, abych dobře viděla do Kyleovy hrudní dutiny. Se skalpelem jsem musela pracovat rychle a opatrně. Prořízla jsem vrstvy svalů a nervů, hrudní kost a pak masitý vak obklopující srdce. Diane opatrně posunula chlapcovu plíci, takže jsem konečně viděla jeho srdce. Měla jsem pravdu. Útok nožem poranil orgán a rozřízl levou srdeční komoru. Raj, Kelly a Diane se pustili do práce. Postupovali jsme plynule, aniž bychom museli mluvit. Kolegové zavedli sací trubici a rychle vyprázdnili hrudní dutinu a já jsem do srdečního svalu všila čtyři rychlé, úhledné stehy, abych ránu uzavřela.

Celá procedura trvala čtyři minuty.

Maska pumpovala do Kyleových plic kyslík a udržovala jeho mozek při životě. Natáhla jsem se, abych zkontrolovala zbytek srdce, a začala jsem orgán jemně prohmatávat rukou v rukavici. Ucítla jsem záchvěv. Srdeční sval sebou škubl a začal silně bít.

„Zaplaťpánbůh. Ten se jen tak nedá.“ Během své lékařské kariéry jsem toho viděla hodně a provedla jsem více než tucet urgentních torakotomických zákroků, ale teď poprvé se mi v rukách znovu rozbušilo srdce. K jeho opětovnému nastartování je obvykle potřeba šok. Kyle začal sám dýchat, a navíc se mu do tváře nahrnula barva. Dopřála jsem sama sobě okamžik úlevy a radosti.

„Zavřeme ho a připravíme na jednotku intenzivní péče. Všichni jste odvedli dobrou práci.“

Bude žít.

3

O pár hodin později jsme se sešly s Diane v odpočívárně. Zavládl vzácný klid a my jsme se na chvíli převlékly ze zakrvácených šatů. Mladík byl již stabilizovaný a sanitáři ho převezli na rentgen. Jeho dva kamarádi zemřeli na následky poranění dřív, než se dostali na pohotovost. Stála jsem u chladiče vody, zatímco Diane procházela mobil a ukazovala mi fotky svého nového psa, malého, temperamentního labradora.

„Zase se pohádám s Leonem kvůli tomu, že spí v naší posteli. V noci jsem se probudila namáčknutá úplně na okraji. A ten ztracený pes si hověl mezi námi.“

„Myslím, že si pořídíme kočku.“ Chtěla jsem Diane vyprávět o Luně, když do odpočívárny přišel jeden ze starších vedoucích lékařů, doktor Bryson, holohlavý muž kolem padesátky, oblečený v drahém modrém obleku s motýlkem.

„Dobrý večer, dámy.“ Přешel místnost a připnul na korkovou nástěнку oznámení. „V pátek v devět hodin ráno nás navštíví ministr zdravotnictví.“

„Půjde ze své kanceláře pěšky přes most, nebo bude trvat na tom, že pojede autem s doprovodem a zablokuje vjezd na ambulanci? Opět?“ zeptala se Diane ostrým tónem a vzhledla od telefonu.

Usmál se, přičemž ukázal poměrně znepokojivou řadu velkých zubů, a pak ji ignoroval.

„Doktorko Kendallová, chtěl jsem si s vámi rychle promluvit o vašem vstupu do řídicí skupiny pro novou dohodu o nadačním fondu. Máte po směně čas na odtučněné latté?“

Will měl zítra volno a já se těšila, že si k němu zalezu do postele, až mi skončí směna. Rozhovory s doktorem Brysonem nikdy neprobíhaly rychle. Miloval zvuk vlastního hlasu. Zaváhala jsem, ale nenapadla mě žádná výmluva.

Čelo doktora Brysona se svraštilo. Nebyl zvyklý slyšet slovo *ne*. „Zabere to jen deset minut. Mohla by to být dobrá příležitost, abyste se seznámila s představenstvem, Maggie. A získáte možnost mluvit do toho, jak budeme postupovat dál.“

„Samozřejmě. Sejdeme se ve Starbucks,“ přitakala jsem.

„Skvělé. Dobře, tak já vás opustím, dámy.“ Všiml si fotek štěněte na Dianině telefonu. „Áaa, nový pejsek?“

„Ano. Jmenuje se Frida.“

„Po Fridě Kahlo, té malířce?“

Diane vzhledla. „Ne, po Fridě z ABBY,“ odsekla vzdorovitě.

Doktor Bryson se smíchy zakuckal. „Jak milé. Můj José si rád hraje se štěňaty. Rostou tak rychle.“ S úsměvem nám kývl na rozloučenou a odešel z místnosti.

„Myslíš, že José je jeho pes, nebo jeho přítel?“ zeptala se Diane.

Zasmála jsem se. „Nech toho.“

„Měla bys to zjistit. Nechceš se přeci chovat jako slon v porcelánu, když jsi v *řídicím výboru*.“

„Je to jen víc práce zadarmo.“

„Ano, ale až dojde na otázku, komu přidají, nad tvým jménem se bude vznášet pero doktora Brysona.“

Dveře do odpočívárny se rozletěly a dovnitř strčil hlavu Raj. „Další M10. Muž, asi pětáctýřicet, se střelným poraněním hlavy. Sousedka zjistila, že dýchá, ale v sanitce se životní funkce prudce zhoršily.“

Vyšla jsem za Diane ven z místnosti, právě když pacienta na nosítkách přivázeli na resuscitační oddělení. Ze všeho nejdřív jsem uviděla mužovy nohy v pruhovaném pyžamu. Když jsem přejížděla pohledem nahoru po jeho těle, zaznamenala jsem povědomě vypadající mikinu s nápisem Nirvana. Na černé látce se leskl kluzký krvavý povlak. Pravou ruku muži pokrývala srážející se krev, levou ruku měl čistou, s jednoduchým zlatým snubním kroužkem na prsteníčku.

Na okamžik mu sundali kyslíkovou masku ze zakrváceného obličje a rychle ho přenesli z nosítek na vyšetřovací stůl. Zkameněla jsem.

Byl to Will.

Levou stranu hlavy tvořila matná změť krve a vlasů. Tvář měl smrtelně bílou, ale nebyl mrtvý. Pohnul paží. Raj a Kelly se na mě dívali, Diane připravovala kapačku a zaváhala, když mě uviděla stát ztuhlou v šoku. Sledovala můj pohled k Willově tváři.

Nebyla jsem schopná pohybu. Pocit viny, který kvůli tomu cítím, mě nikdy neopustí. Zachraňovat životy je moje práce a po tolika letech se to stalo něčím jako rutinou. Jenže já jen stála na místě jako zkamenělá. Neschopná zpracovat, co vidím – zakrváceného Willa ležícího na lehátku.

Ne, Will je doma. Schoulený na pohovce s Lunou.

Diane udělala několik kroků dopředu a převzala velení. Všechny zvuky jsem slyšela zkresleně a tlumeně, vnímala jsem jen změř kapček, vaků s plazmou a tekutinou. Viděla jsem, jak ostatní hýbou ústy, ale jejich hlasy byly zastřené a vzdálené. Připadala jsem si jako pod vodní hladinou. Jediný zvuk, který prořezával tím vším, byl táhlý tón monitoru srdečního rytmu. Willův tep se změnil v rovnou čáru. Srdce mu přestalo bít.

Diane něco zakřičela, objevil se jiný lékař z pohotovostního týmu a klidně zasáhl. Raj rozstříhl Willovu mikinu a odhalil holou hrud'

Na paži jsem ucítila chladný dotek latexových rukavic. Mladá sestra, kterou jsem matně znala, mě jemně odtáhla dozadu, dál od lékařů a sester kolem lehátka. Sestra přiložila Willovi na hrudník elektrody defibrilátoru.

„TEĎ!“

To slovo mi znělo v hlavě. Willovo tělo sebou šklublo. Setřásla jsem ruku ze své paže a pokusila se jít blíž, ale obklopili ho další lidé a bránili mi ve výhledu.

„TEĎ!“

...

„TEĎ!“

...

„TEĎ!“

Chtěla jsem slyšet tlukot Willova srdce, ale neozývalo se nic jiného než tichý, nepřerušovaný tón. Zdálo se, že to ostatní brzy vzdají. Všechno se dělo hrozně rychle, ale později jsem zjistila, že se ho snažili oživit dvaadvacet minut. A já jsem celou tu dobu jen zírala, přikovaná na místo.

A pak tým opustila naléhavost. Postupně odstupovali od lůžka a opatrně odstraňovali kapačky z Willovy ruky.

Slyšela jsem hlas, který křičel: „Ne! Proč jste přestali?“

Můj hlas. Přistoupila jsem blíž. Will se nehýbal. Jeho kůže získala onen bezútěšný plastický vzhled, který tak rychle přichází se smrtí. Stane se to během několika vteřin.

Rozhostilo se děsivé ticho. Jedna ze sester, kterou jsem neznala, Willa opatrně přikryla prostěradlem.

Pak už po mém boku stála Diane a táhla mě pryč. A já ji nechala. Když mě vedla ven z resuscitačního oddělení, nic jsem neslyšela. Diane pohybovala rty a její hlas zněl zastřeně. Všechno se to odehrálo tak rychle. Nemohlo se to dít, ale dělo. Pořád jsem si myslela, že Will je doma, dívá se na televizi a na klíně mu sedí kočka Luna.

Doklopýtala jsem do chodby a narazila zády do zdi. Sklouzla jsem po ní dolů, když se mi svět, který jsem znala, rozmazal.

4

Hodiny po Willově smrti byly zničující a moje vzpomínky jsou roztržité. Vzpomínám si, jak jsem se probudila na posteli na prázdném vedlejším oddělení. Vstala jsem a snažila jsem se vrátit na pohotovost, přesvědčená, že Willovi ještě můžu pomoci. Na chodbě mě zastavila sestra, jejíž tvář jsem zapoměla, a pomohla mi vrátit se na oddělení. Zbytek zůstává prázdný a temný až do vzpomínek na Dianin byt v jižním Londýně. Domů jsem nesměla. Domov se stal místem činu. Dostala jsem sedativa a ležela jsem v nedávno uvolněném pokoji jejího syna. Nebyla jsem úplně vzhůru, ale ani jsem skutečně nespala.

Pořád se mi zdálo, že jsem doma. Ve snu jsem ležela v posteli a Will byl dole. Stále jsem slyšela vrzání a kroky na konci schodiště za dveřmi ložnice. Když jsem vstala, abych zjistila, co se děje, uviděla jsem vetřelce, jak mizí za rohem pod schody. Otevřela jsem pusku, abych zakřičela a varovala Willa, a pak jsem uslyšela výstřel. A bylo pozdě. Zdálo se mi to dokola a pokaždé, když jsem uslyšela výstřel, probudila jsem se zpocená a celá jsem se třásla.

Záclonami prosvítal úzký proužek slunečního světla a já jsem sledovala, jak se pohybuje po plakátech na stěně a míří dolů, vrhá třpytivé odlesky od fotbalové trofeje, dokud nezezlátl, nevybledl

a slunce nezapadlo. Konečně jsem se probudila do tmy a ticha. Byla zima a na dveře zaklepala Diane.

„Mags... dole čeká policie. Chtějí s tebou mluvit.“ Její hlas zněl tiše a vzdáleně. Kousek koberce ke dveřím ložnice se zdál být nepřekonatelnou vzdáleností. Nemohla jsem se ani pohnout, abych se posadila, natož abych přešla místnost a dovlekla se dolů vyslechnout si od policie, co se Willovi stalo.

„Prosím, můžu spát?“

Diane vešla do pokoje, posadila se na okraj postele a vzala mě za ruku. „Říkají, že potřebují výpověď. Čekají v kuchyni.“

„Výpověď? O čem?“

„Víš, na co se tě musejí zeptat. Promluv si s nimi, Mags. Ať už to máš za sebou.“

V koupelně jsem si opláchla obličej studenou vodou a pak si uhladila vlasy. Podívala jsem se na sebe do zrcadla, ale tu bledou, ztrhanou osobu, která opětovala můj pohled, jsem nepoznávala.

Dianina kuchyň byla malá, útulná a přetopená, ale já se přesto třásla. U kuchyňského stolu seděla žena v šedém kalhotovém kostýmku s ramenními vycpávkami a mladý muž v černém obleku. Její pleť bez jakékoli barvy připomínala křídlo, bílé vlasy si nechala ostříhat velmi nakrátko, a dokonce i její oči měly světle šedý odstín jako odštěpky křemene. Naopak mladý muž se svými jasně modrými očima, karmínovými rty a černými vlasy sčesanými dozadu vypadal jako barevný cákanec. Když mě uviděli, jejich tváře se zachmuřily

do výrazu, který jsem i já vypilovala a používala ho, pokud jsem měla co do činění se smrtí nebo při sdělování špatných zpráv, a který se pohybuje někde mezi empatií a profesionálním odstupem.

„Dobrý den, doktorko Kendallová.“ Žena vstala a podala mi ruku. „Jsem vrchní inspektorka Isobel Dixonová a tohle je detektiv inspektor Trevor Finton. Je nám velmi líto vaší ztráty.“ Trevor vstal a potřásl si rukama. „Můžeme si s vámi promluvit, prosím?“

Přikývla jsem a posadila se naproti. Diane šla ke dřezu, naplnila konvici a ze skřínky vzala hrnky.

„Víte, kdo našel Willa?“ zeptala jsem se.

Isobel vypadala překvapeně, jako by nečekala, že se vrhnu rovnou k věci a přímo se zeptám. „Ehm... myslím, že sousedka.“ Vytáhla zápisník a zalistovala v něm. „Ano. Paní Rustová.“

„Byla v mém domě?“

„Paní Rustová nám sdělila, že kolem deváté hodiny večer na zahradě sbírala mátu, když uslyšela ohlušující ránu z vašeho domu. Výstřel. Zavolala sanitku a záchranáři se dovnitř dostali zadním vchodem.“

„Víte, kdo to byl? Kdo se vloupal do našeho domu?“

Odmlčeli se a vyměnili si pohledy. Všimla jsem si, že se Diane odvrátila a věnovala se vaření čaje.

„Kdy naposledy jste viděla svého manžela?“ zeptal se Trevor a z jeho přízvuku bylo patrné, že se mu dostalo dobrého vzdělání.

V duchu jsem si vybavila obraz Willa na nosítkách. Jak malý a zhroucený vypadal, jak měl pravou stranu vlasů nasáklou a matnou krví. Na okamžik jsem zavřela oči a pak je otevřela.

„V neděli. Včera. Než jsem šla do práce. Dali jsme si spolu čaj a pak jsem kolem půl šesté odešla.“

„Čaj ve smyslu svačiny?“

„Ano. Čaj ve smyslu svačiny,“ zopakovala jsem.

„Váš manžel byl také lékař, nemám pravdu?“ pokračoval Trevor.

Slovo *byl*, které zvolil, mě silně zasáhlo. Při představě, že od teď budu muset říkat to samé, mě bolelo i dýchat. Diane přešla místnost a položila mi ruku na rameno.

„Ano, byl soudní patolog. Medicínu opustil před šesti lety. Teď je designer.“ Zatím jsem odmítala Willa odsunout do minulosti.

„Máte děti?“

Odmíkla jsem se a snažila se nepodlehout emocím.

„Ne.“

„Jak byste popsala manželovu náladu a chování předtím, než jste včera večer odešla do práce?“ zeptala se Isobel.

„Byl v pořádku. V pohodě. Víím, že to není moc konkrétní. Prožili jsme spolu krásný den. Práce mu šla dobře. Pracoval ve Francii na jedné nemovitosti... Jistě víte, že v naší oblasti došlo k několika vloupáním.“

Isobel ke mně zvedla pohled a zavřela zápisník. „Doktorko Kendalllová,“ řekla jemně, „domníváme se, že do smrti vašeho manžela nebyl zapletený nikdo další. Nejistili jsme žádné známky násilného vniknutí. Předpokládáme, že si váš manžel vzal život sám.“

Chvilí jsem nemohla dýchat. Podívala jsem se na policisty, kteří mě upřeně sledovali. Otočila jsem se k Diane. Utírala si slzy z očí.

„Předpokládáte, že si vzal život, nebo víte, že to udělal? Lidé předpokládají různé věci. To neznamená, že je to pravda.“

„Jsme si docela jistí...“ začal Trevor.

„Vzal si život sám?“ zopakovala jsem. „Spáchal sebevraždu?“

„Ano, je mi líto,“ přitakala Isobel.

Musela jsem se chytit okraje stolu. Pak jsem si zakryla obličej rukama a snažila se dýchat. V tiché kuchyni tikaly hodiny. Všechno z předchozí noci jsem si pamatovala rozmazaně, ale jednu věc jsem předpokládala – že Willa zabil někdo jiný. Myslela jsem si, že se někdo vloupal do našeho domu a zastřelil ho. Dál jsem si zakrývala obličej, abych nevnímala ostatní.

„Mohli bychom dostat trochu vody?“ požádala Isobel tiše Diane. Slyšela jsem, jak teče voda z kohoutku, jak se plní sklenice. Na rameni jsem ucítila její ruku. Sundala jsem své třesoucí se ruce z obličeje a Diane položila sklenici, na níž se třpytily kapky, na dřevěnou desku stolu.

„Diane, ty jsi to věděla?“

„Jen to, co mi později řekl Barry. Přijal výzvu a jel k vám domů v sanitce.“

„Ale věříš tomu?“ Připadalo mi, že jen akceptuje to, co tvrdí policie. „Něco takového by Will nikdy neudělal. A se zbraní? On žádnou pistoli nevlastní. Kde by vzal pistoli?“

Diane mě chytila za ruku, ale já jsem se rozčileně odtáhla. Měla jsem dojem, že mě utěšuje kvůli něčemu, co není pravda. Isobel studovala svůj zápisník a znovu listovala stránkami úhledně popsanými poznámkami.

„Doktorko Kendallová, můžu vám říkat Margaret?“ navrhla mi.

„Maggie.“

Isobel přikývla a na čele se jí opět objevily vrásky, profesionální výraz plný lítosti a soustrasti. Měla jsem chuť jí vlepit facku.

„Maggie. Jste si vědoma toho, že váš manžel vlastnil zbraň?“

„Posloucháte mě? Právě jsem vám řekla, že žádnou zbraň *ne-vlastní!*“ zvýšila jsem hlas. Isobel se podívala na Trevora. Otevřel složku a vytáhl velkou fotografii pistole v detailním záběru, která ležela na dřevěné desce stolu. Zbraň měla velmi dlouhou, tenkou hlaveň a v tmavém kovu se zachytil blesk fotoaparátu. Na povrchu dřeva vedle ní se leskla skvrna rubínově červené krve.

„Tato zbraň je revolver Taurus LBR, který jsme našli v kanceláři vašeho manžela,“ začal Trevor. Znovu otevřel složku, vytáhl další papír a posunul ho po stole. „Zde je zbrojní průkaz vašeho manžela na tuto zbraň. Zakoupil ji před šesti lety, 15. září 2012, jako loveckou zbraň, a 21. září 2012 mu byl vydán zbrojní průkaz.“

Zatímco jsem si prohlížela dokumenty, ostatní mlčeli. Chtělo se mi zvracet, byla mi zima a měla jsem pocit, jako by mi z těla vyprchala všechna krev.

„Stále tvrdíte, že o tom nic nevíte?“ v Isobelině hlase zazníval skeptický tón.

„Ne, nic o tom nevím. Nikdy předtím jsem to neviděla.“ Podívala jsem se na Diane, a dokonce i ona mi věnovala profesionálně zasmušilý výraz.

„Ne, takhle se na mě nedívej... ty ne!“

Diane se zatvářila ublíženě a chtěla zareagovat, ale Isobel ji přerušila: „Maggie, máte představu o tom, jak probíhá proces nákupu zbraně? Není to stejné, jako když si jdete koupit mobilní telefon. Will musel úspěšně absolvovat lékařskou prohlídku. Lékař zhodnotil jeho duševní stav. Policie navštívila 18. září 2012 váš dům, jak je požadováno, aby se ujistila, že pokud bude zbraň licencována, bude uložena na bezpečném místě.“

Znovu jsem se podívala na fotografii. Zbraň lesknoucí se ve světle blesku fotoaparátu ve mně vyvolala myšlenky na šílenství. Nebezpečí.

„Tahle pistole byla uložena v mém domě?“

„Ano. A nejednalo se o jedinou zbraň, kterou váš manžel vlastnil. Získal loveckou licenci na dvě dvouhlavňové brokovnice, které měl uschované v Hepworth House v Surrey.“

„Ach, ano, samozřejmě.“ Najednou jsem si vzpomněla. „Ano. To je dům jeho rodiny... jeho matky, Hepworth, na venkově. Brokovnice, které tam mají, jsou na střelení tetřevů. Will a jeho bratr Hugo je zdědili po otci. Mají je v domě v zamčené skříni.“

„Dobře. Takže teď říkáte, že *víte*, že váš manžel má zbrojní průkaz?“ ujišťovala se Isobel. Vnímala jsem, jak ve svém postoji vůči mně přitvrzuje, ale nikdy jsem na brokovnice nemyslela jako na součást našeho života v Londýně. Will střílel jen u matky, což byl úplně jiný svět.

„Věděla jsem o brokovnicích v domě jeho matky. Will a jeho bratr je mají už léta.“ Znovu jsem se podívala na fotku. „Kde v našem domě byla uložena tahle pistole?“

„V trezoru v podlaze, v zamčené kovové kartotéční skříni.“

„Ve Willově kanceláři?“

„Ano.“

„Máte fotku toho podlahového trezoru?“

Isobel zaváhala, otevřela složku a vytáhla fotografii, na níž byla zblízka zachycená kartotéka za Willovým křeslem. Spodní zásuvka byla otevřená, a když jsem uviděla přední stranu pokrytou cákan-cem zaschlé krve, ucukla jsem. V zásuvce jsem také viděla faleš-

né dno, které bylo odstraněné, a pod ním malý trezor s otevřenými dvířky, zapuštěný do parketové podlahy.

„Tady se to... Seděl ve svém křesle?“

„Ano,“ Isobel zjemnila tón, „a když na místo dorazili záchranáři, zásuvka i trezor v podlaze byly otevřené.“

„Proč jste si tak jistí, že se zastřelil? Co nějaký vetřelec? Jak přesně se sousedka a záchranáři dostali do domu?“

„Zadní dveře byly odemčené, dveře do technické místnosti,“ odpověděl Trevor. Vybavila jsem si, jak jsem odcházela do práce. Will odemkl dveře do technické místnosti, aby pustil dovnitř Lunu. Tehdy se mě zeptal, jestli bychom tam nemohli dát dvířka pro kočku.

„Obvykle jsou zamčené. Will je odemkl těsně předtím, než jsem odešla, aby pustil do domu kočku.“

„Viděla jste, jak Will dveře zase zamkl?“ zareagovala ihned Isobel.

„Nevzpomínám si. Našli jste v domě kočku?“

Isobel se podívala do svých poznámek. „Ne. A neobjevili jsme žádné známky vloupání. Will měl klíč od trezoru v kapse... Můžeme se zeptat? Všimla jste si v poslední době nějaké změny ve Willově chování... Byl v depresi?“

Vybavila jsem si náš poslední společný den a můj poslední pohled na Willa, jak stojí v okně, drží Lunu a vře se usmívá.

„Ne. Will prožíval nejšťastnější období za celou dobu, kdy jsem ho znala.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Proč opustil kariéru lékaře? Dlouhá léta byl velmi úspěšným soudním patologem. Ovlivňovala práce jeho psychiku?“

„Ano, ale ne víc než kteréhokoli jiného forenzního patologa. Pravdou je, že nikdy nechtěl být lékařem. Jeho otec byl úspěšný koroner a Will byl pod velkým tlakem, aby šel v jeho šlépějích. A snažil se o to mnoho, mnoho let... Jeho skutečnou vášní byla architektura a design. Před šesti lety se Will dostal do bodu, kdy chtěl být šťastný, a medicína ho šťastným nedělala.“

Isobel a Trevor vědoucně a chápavě přikyvovali a dělali si poznámky.

„A *vás* medicína šťastnou dělá?“ zeptala se Isobel.

Přemýšlela jsem o slovech *šťastný* a *štěstí*. Budu se tak ještě někdy cítit?

„Ano. Svoji práci miluju.“

„Takže se domníváte, že Will nebyl v depresi?“ vrátil se k tématu Trevor.

„Ne, nebyl! Jeho podnikání se dařilo rok od roku lépe, byl sám sobě šéfem. To mu dalo nový náboj do života.“

„Zaznamenala jste v jeho chování projevy, které by zavdávaly důvod k obavám?“

„Neptáte se správně. Opakuju vám, že Will neměl sebevražedné sklony!“

„Ale vlastnil zbraň, kterou před vámi zatajil,“ oponovala Isobel. „Jak to můžete vysvětlit?“

„Nemůžu.“

„Věříš, že si Will vzal život?“
 Otázka se odrážela od bílých dlaždic chladné, nehostinné nemocniční márnice. Požádala jsem patoložku Bettinu Folksovou-Broughtonovou o schůzku. Willovo tělo leželo na ocelovém stole před námi, klidné a neskutečné pod bílým prostěradlem vytaženým k hrudi. Od Willovy smrti uplynulo pět dní a můj žal mě tížil jako obrovská temná masa, jež mě tlačila k zemi.

Bettina na mě pohlédla přes stříbrné pŕlměsíčky brýlí. Měla velmi drobnou postavu a výrazné rysy, které jí dodávaly elfí vzhled. Její chrpově modré oči se zdály být jedinou barevnou jiskrou mezi strohými stěnami a ocelovými lednicemi.

„Maggie, řeknu ti to samé mimo záznam i oficiálně. Will zemřel na následky střelného poranění hlavy z extrémně malé vzdálenosti. To odpovídá...“ zaváhala.

„Prosím, řekni to. Nic nepřikrášluj. Musím to vědět.“

Bettina přikývla.

„To odpovídá situaci, kdy je hlaveň zbraně umístěna v ústech. Slovo *umístěna* používám velmi uvážlivě. Na jeho těle jsem nenašla žádné podlitiny, které by naznačovaly, že došlo k zápasu nebo že mu byla hlaveň zbraně do úst vražena násilím.“ Její

hlas byl měkký a suchý, jako by měla ústa vycpaná kvalitním papírem.

„Byl opilý? Měl v sobě nějaké drogy?“

„Ne, v organismu nic neměl. Na pravém palci a ukazováčku jsem také našla stopy po výstřelu.“

Bettina byla Willovou mentorkou a kolegyní. Pod jejím vedením získal kvalifikaci soudního patologa. Několik let patřil do jejího týmu a pracoval v této márnici. Bylo zřejmé, že to Bettinu pronásleduje. Neoblomně jsem trvala na tom, že chci Willovo tělo vidět, a ačkoli se tomu bránila a navrhovala, abychom se sešly v její kanceláři, respektovala mě jako kolegyni a nakonec ustoupila.

„Nevím, proč to udělal,“ vydechla jsem.

„Ví vůbec někdo z nás, vedle koho spí?“

„Tak nemluv.“

„Jsem jen upřímná, Maggie. Nebudu tě urážet prázdnými frázemi. Jsem si jistá, že jich v příštích týdnech uslyšíš dost.“

Studovala jsem klidně odpočívajícího Willa. Klinická atmosféra márnice mi dodala schopnost jasně uvažovat. Jeho tvář byla bez poskvrny. Smrt z něj udělala bledou voskovou verzi sebe sama. Měl vysoké lícni kosti, ale teď jeho obličej s propadlými tvářemi vypadal ochable. Míval plné, rudé rty, které se změnily na světle růžové a velmi tenké čárky. Vlasy měl po pitvě umyté a sčesané z čela, zplihlé a lehce rozčuchané, stejně jako za života. Přineslo mi to úlevu, protože ze starého Willa ještě něco zůstalo. Viděla jsem příliš mnoho obětí násilné smrti, které jejich zranění naprosto zdecimovala.

Stále jsem cítila hanbu, že jsem Willovi nedokázala pomoci, že jsem ztuhla neschopná pohybu, když ho přivezli na pohotovost.

Bettina mi ukázala pitevní zprávu a vysvětlila mi trajektorii kulky. Byl zázrak, že ten výstřel vůbec přežil. Více než hodinu se držel při životě, ale zranění bylo v každém případě smrtelné.

Přistoupila jsem blíž a dotkla se jeho vlasů. „Musela jsem se na něj přijít podívat. Ještě jsem nebyla doma, ale nakonec se tam budu muset vrátit.“

Bettina přikývla. „Chceš být sama, Maggie?“

„Ano.“

„Nespěchej, zůstaň, jak dlouho potřebuješ.“ Krátce položila ruku na moji a pak odešla. Stála jsem a poslouchala doznívající zvuk jejích tenisů na chodbě před místností. Podívala jsem se Willovi do tváře a čekala jsem, že otevře oči. Byl pryč, a přesto tu byl, přede mnou, jako by spal.

Obrovské lednice za mnou v tichu hučely. Přejela jsem Willovi prsty po čele a pohladila jsem ho po tváři. Těžko se popisuje, jaké to je, když se dotýkáte mrtvého těla. Přirovnávám to ke studené plastelině, stále poddajné, ale tuhé. Přešla jsem za jeho hlavu, sehnula se a zvedla ji pár centimetrů nad ocelový stůl. Vzadu se mu ve vlasech táhl půlměsíc stehů, dlouhý asi třicet centimetrů. Když jsem palcem jemně přejela po složitých stezích, kůže kolem nich byla měkká jako laciný polštář. Po pitvě střelného poranění hlavy se dutina vyplní vatou a přes ni se přišije kůže s vlasy. Odvedli skvělou práci. Opatrně jsem mu položila hlavu zpátky na stůl a napřímila se. Pak jsem se znovu vrátila k jeho boku.

„Proč jsi to udělal? Neměl jsi důvod. Nebo ano? Nechal jsi mě samotnou.“ Moje slova se odrážela od dlaždic a oceli. Věty, které působily jako kliše, zněly nepřírozeně hlasitě. „Už jsem mluvila s tvójí

matkou o tom, co by ti měli obléct na pohřeb. Podle všeho si musíš vzít školní kravatu, protože i když jsi mrtvý, lidi musejí vědět, že jsi chodil do správné vzdělávací instituce.“

Napůl jsem čekala, že otevře jedno oko a usměje se na mě tak, jak to často dělával, když jsem ho popichovala.

„Tvoje matka je úctyhodná píča.“

Jednou večer před lety, při jedné z našich pravidelných víkendových návštěv Hepworth House, jsem zaslechla hádku mezi Willovými rodiči, kdy to Willův otec křičel na matku. Já vím, to slovo je hrozné, ale z toho, jak ho vykřikl, mě zamrazilo. Znělo to jako nadávka a kompliment zároveň.

Willovy oči zůstaly zavřené. Už spolu nikdy nebudeme mluvit.

„Já vím, že moje matka taky uměla být pěkně nepřijemná. Jen jsme s ní nemuseli pořád něco řešit,“ pokračovala jsem. Poslední roky svého života strávila moje máma poměrně divoce v obytném voze se svým občasným přítelem Georgem. Když jsem vyrůstala, byl pro mě George jako otec, ale před mnoha lety jsme se nepohodli a ztratili jsme kontakt. Vytěsnila jsem tu myšlenku z hlavy.

Otevřela jsem kabelku a uviděla jsem v ní manikúru v malém koženém pouzdře. Než jsem to stačila sama sobě rozmluvit, vytáhla jsem nůžtičky a ustříhla jsem Willovi pramen vlasů na temeni hlavy. Pak jsem mu vlasy uhladila, abych skryla místo, kde jsem ho o pramen připravila. Technicky vzato jsem tady byla jako člen lékařského personálu a on byl můj manžel, ale stejně jsem měla pocit, že překračuju meze a беру si něco, co mi nepatří. Že kradu. Tváře mi zrudly a zahořely hnusným pocitem, že nejsem dost dobrá.

Zvedla jsem pramen vlasů k nosu. Byl cítit klinicky. Chemicky. Bohatá zemitá vůně Willových vlasů zmizela a nahradil ji zdravotnický šampon a ještě něco jiného. Jako bych čichala k vlasům figuríny. Právě v tu chvíli jsem pochopila, že se musím smířit s faktem, že Will už není.

Sklonila jsem se a položila jsem si čelo na jeho. Po tvářích mi tiše stékaly slzy. Byly horké a on byl tak chladný.

„Omlouvám se, že jsem nebyla... lepší,“ zašeptala jsem. „Proč jsi se mnou nemluvil? Proč jsi to udělal po tom šťastném dni, který jsme spolu prožili? Proč jsi měl šest let v našem domě zbraň?“ Narovнала jsem se a setřela slzy z jeho i svojí tváře. „Měla jsem si všimnout, že něco není v pořádku... Je mi to líto.“

Slyšela jsem kroky, které se vracely chodbou. Strohou místnost jsem přes slzy viděla rozmazaně. Bettina mě paží objala kolem pasu.

„Tak pojď, moje milá. Uvařím nám šálek dobrého čaje.“

Vedla mě ke dveřím a ven do nového světa, který jsem obývala sama.